

Предишната.

31 година, ватрѣ въ държавата
Тур. Лира ЗЛАТНА. За 6 месеца, по
Тур. лир. — За година, ватрѣ въ дър-
жавата 6 бѣли меджиджии. За 6 ме-
3 бѣли меджиджии.

Постоятелитѣ отговарятъ за запла-
тата и земитѣ на 13 едио, като събо-
ратъ отъ 5 сноществования на горѣ.

НАПРЪДЪКЪ

ВЪСТНИКЪ, ЗА НАРОДНИ, ПОЛИТИЧЕСКИ И КНИЖЕВНИ НОВИНИ

Спомоществованията почнуватъ отъ началото на всякой мѣсець.

Подписката на сноществованията

става:

ВЪ ЦАРИГРАДЪ при г-на ИВ.
НАЙДЕНОВА Редактора и притяжате-
ля — Агоспанъ-Ханъ № 14.

Статии и дописки за общеноселни и
народни работи са виждатъ съ бла-
годаренно, но въ всякой случай трѣбва
да сѣ снабдени съ потребнитѣ под-
писи.

За частни извѣстия са плаща по 2
лроша на редѣ.

Испращанитѣ за обнародване ста-
тин и дописки на задѣ са не пращатъ.

Кой е кривъ?

Съ десетки броевъ вече ний години-
другъ нашето народно пробуждане;
бѣше отъ петнайсетъ години са из-
лизва отъ какъ българскитѣ на-
е дръвѣ, нещеприготвенъ, почна
опоритата оузи отъ трицѣтото
писне духовенство: години цѣли са
бори той за черковната си независи-
мостъ, и твърдѣ въ характеръ си и
кривъ въ правото си той едва при-
ди нѣколко години, благодаренно на
царското православно, можѣ да са едо-
бие съ една малко-много оздравена
Екзархия. И тогазъ, когато той, блг-
гарскитѣ народъ смѣташе че са е
въсправилъ и стѣпилъ на твърда земя,
и са готвеше, слѣдъ малка отпочивка,
да са предаде на своето запарено
до тогазъ вътрѣшно пареждане, ето
че лопи и зло предавающа нѣкои
близки са поенихъ на неговитѣ не-
босклонъ. И тѣзи близки поенихъ най
напрѣдъ въ Цариградѣ, като отъ центръ
са расклонихъ бърже по великитѣ кра-
ица на нашето отечество. И искахъ
ли на това примѣри? Редѣтъ въ Ек-
зархията ни и управата въ Епархиятъ
ни сѣ достатъчно потвърждение на
думитѣ ни.

Но нашето намѣрение тука не е да
раскривамъ работи, които сѣ вече и
на малкитѣ дѣца извѣстни, ще забвѣ-
лѣжимъ само че, споредъ нѣкои си,
и самата среда, самитѣ центръ на тѣзи
поразителни стихии сѣ е странно
расклатилъ тѣ дни и е готовъ да
са че по цѣлия свѣтъ, казватъ тѣ,
за срамъ на българския народъ, за у-
нижение на българското пле, за голѣмъ
отчайване на прѣживитѣ оузи
ратници, които като сѣ желѣзна ржа
строшихъ веригитѣ на черния казанъ
фенерски. Но да видимъ тѣ ли е ра-
ботата.

Слѣдъ разпадането на народнитѣ
сборѣ въ Цариградѣ, сѣкло придо-
битата ни Екзархия са предаде въ
рждѣтъ на човѣци, които отъ прѣвъ
пѣтъ са виждахъ или вѣщи за таква
управление или са предпологахъ за
таквишъ по опитностѣта която бѣхъ
придобили въ разстояние на толкозъ-
годишната ни съ инородното духовен-
ство борба! Всякой отиде во своя си
и са предаде на сладки блануванни.

Настава време, при всякой че из-
работенитѣ и одобренъ отъ народнитѣ
представители законъ — Уставитѣ
не бѣше, както за жалостъ и до днесъ
ище не е потвърденъ отъ Царското
Правителство, настава време, казвами,
да са устроишъ и ний като хората,
да са опредѣлѣтъ човѣци, избрани
отъ народѣтъ, да поведатъ работитѣ
по единъ законъ и правилъ пѣтъ.
Разнава са и цѣлитѣ българскитѣ на-

родѣ, видгахъ и слагахъ епархиятъ,
и криво-лѣво, по законно, може са
каза, избрахъ своитѣ представители,
свѣтлѣнитѣ при Екзархията.

Какво излизе отъ всичко това? Е-
динъ отъ избранитѣ ище отъ начало
са отказа да зѣмѣтъ, тѣ кой му
стѣпидѣтъ а зѣмѣтъ и да прие,
слѣдъ малко време са отбѣли; пер-
вийтъ, който въ послѣднѣо време би
предметъ на едно движение, косто са
осѣди и отбѣли, замѣсти са съ другѣ,
а вторитѣ остави една празнина въ
Екзархията. Остапѣнитѣ са събраха,
работихъ и разсѣвахъ за много ра-
боти, додѣто най послѣ видѣхъ да
са отбѣли и другѣ членъ отъ тѣзи на-
родни избраници.

Отъ членовѣтъ на Св. Синодѣ Нег.
Пр-ство Търновскитѣ г. Иларионъ от-
давна вече е замижилъ за Епархията
си, Н. Пр-ство Пловдивскитѣ г. Пана-
реть прѣди нѣколко дни тоже замижъ
за Пловдивъ, а избраниитѣ въ послѣ-
днѣо време на мѣстото на Нишскитѣ
митрополитѣ, Нег. Пр-ство Доростоло-
Червенскитѣ г. Григорий, при всичко
че и пакъ му са писало отъ Екзар-
хията, ище не са знае да ли и кога
ще дойде.

Отъ друга страна, българскитѣ на-
родѣ нехае и сѣ сгържи рѣцѣ са
надѣва да види нѣкаква облага отъ
Екзархията, да види плодѣтъ на своитѣ
толкозъ годишни трудове и мѣки,
които бѣ положилъ за освобождени-
то на своята народна Черква.

А какво показва всичко това? Ка-
кво друго, ако не че нашитѣ епархи-
ищажди изъ день въ день са осушѣ-
ватъ, и ний, виждѣтъ да видимъ една
закръпена и утвърдена Екзархия, ко-
ято нѣкои и праведно смятатъ като е-
динственнитѣ лостъ съ който ще може
да са поклати и потикне на напрѣдъ
вѣщепениитѣ трудъ на нашитѣ на-
родѣ, виждами че тя сама, изоставе-
на малко по малко отъ всички воеди-
нени, клони къмъ распадѣне, а въ вѣр-
вами нѣкои злокобници, въ едно твър-
дѣ късо време ще изброи всичкитѣ
дене на своето смѣществование и ще
са помете отъ лицето на земята.

Не отиватъ добръ нашитѣ народо-
черковни работи, казватъ едни, и на
това сѣ криви свѣтлѣнитѣ, криви сѣ
властитѣ, кривъ е Екзархиятъ. Не о-
тиватъ добръ, казватъ други, и на то-
ва сѣ криви не избранитѣ да управ-
платватъ кърмилото на народния корабъ,
а самитѣ избиратели. Нѣма да отидѣтъ
нашитѣ работи на добръ, казватъ тре-
ти, додѣто не мине управлението въ
рждѣтъ на еди кого си и еди-кои си.
И, викайте да виками, укорявайте да
укорявами всичко което извърши Ек-
зархията, казватъ четвърти, защото
сега е време да постигнемъ цѣльта си.
Други казватъ друго и други-друго.

Жално и скърбно е наистина да
гѣда човѣкъ че, когато имамъ ище
много и много да са боримъ съ вѣш-
нитѣ си неприятели, да са забѣли
и помежду си и, като забравими тѣи
посланието си, да жертвуваме на его-
измѣтъ и на страститѣ си интересѣтъ
на Екзархията нѣма народа си.

Нека нѣкой не помисли, че като го-
воримъ тѣи, ний исками да са поста-
вимъ защитници на нѣкои безредици
въ Екзархията, плачевнитѣ слѣдствия
на които ний не ведѣжъ сѣмъ пред-
виждали и указвали, и причинитѣ
на които не ведѣжъ сѣмъ ясно осѣждами.
А и днесъ ище можемъ безъ стѣне-
ние да кажемъ, че всичко въ нашата
Екзархия не е медъ и масло, и че
екзархийскитѣ ни работи оставатъ мно-
го да са жѣлае.

Но ако това е тѣи, то кой е кри-
вийтъ? Попитайте свѣтлѣнитѣ, попи-
тайте властитѣ и Екзархиятъ, попи-
тайте всички ония които викатъ про-
тивъ единитѣ или противъ другитѣ,
попитайте всякого отдѣлно, и вий ще
видите че всякой са затуля задъ прѣста
си и всякой ще ви каже, че той не е
кривъ и че той е най рѣвноситѣтъ добро-
желателъ на екзархийското ни благоу-
сѣвяване. Кой е прочее кривитѣ? Ни-
кой! а тозъ нѣкой сѣмъ **всички** ний.

Да, ако работитѣ ни не отиватъ
добръ, ако Екзархията ни нѣма опѣ-
зи могуща сила, оузи авторитетъ, който
са падне да ни, и ако народѣтъ ни
не може и днесъ ище спокойно да са
наслаждава на плодовѣтъ, които пра-
ведно оставяме отъ своето учрежде-
ние, то сѣмъ криви всички, кой много
кой малко, и едни посредствено а
други непосредствено, и слѣдователно
отъ всички ни са очаква поправлене-
то на лопото, предварянего на злото.

Нека всякой тури рѣката на сърдцето
си и нека каже, ако му позволява съ-
вѣстѣта че, ако обстоятелствата сѣмъ
успѣли да парализиратъ тѣи работитѣ ни,
не сѣмъ сиомогили и ний сѣмъ поведенето
си да ускоримъ тѣхното парализиране,
когато напротивъ можахъ да предзе-
мемъ всяко зло, ако само егонизмѣтъ и
страститѣ ни не завладѣвахъ до тол-
козъ и умѣтъ и сърдцето ни, и ако
родолюбieto ни не бѣше празна дума.

При всичко това, подиръ тѣзи общо
изказани мисли, понеже работитѣ са
различно представятъ, ний ще са по-
върнемъ да разсѣками по обстоятел-
ственно сѣщественитѣ причини на
туй пензодно положение на народнитѣ
ни работи.

Изъ логиката на събитията.

Всички, които искрено и безкори-
стно са отнасятъ къмъ народно-чер-
ковнитѣ ни работи, сѣ жалостъ сѣмъ
забѣли, че не отдавна твърдѣ сѣ

болладисали неприятнитѣ слухове че
тѣзи работи не отиватъ добръ.

Само нѣкои хора, които търсятъ
личната си полза въ единъ по-другъ
вървѣжъ на работитѣ не искахъ да
разберѣтъ това, което всички живо у-
сѣшатъ. Напротивъ тѣ обичатъ да
распространяватъ тѣзи слухове и да
прѣдставятъ работитѣ въ жалостивнѣе
сѣстояние, като са мѣчатъ съ непро-
сителна упоритостъ да осушѣжъ всѣ-
кой гласъ, който са издига за да рас-
крие дѣйствителното сѣстояние.

По злото (за тѣхъ) е станѣло вече
гърбѣ голѣмо, щото сичкитѣ ний о-
питвали за покусване на общото
мѣстѣне не сѣмъ освѣтъ суеуенъ трудъ.

Това зло е на явѣ, сѣмето на из-
манитѣ и заблуждениа не можѣ липшо
да свърши.

Най напрѣдъ цариградскитѣ наши
единороди, не оузи които почнахъ
и ржководихъ тѣи успѣшно движение-
го за народочерковното ни възрѣда-
ние, а таквишъ нѣкои които сѣмъ готови
всякога да лапатъ мѣхи са поманихъ
и заблудени издигнахъ гласъ за да
покажѣтъ, че не сѣмъ забравили ище
къкъ сѣмъ чокали като мисѣта мисѣта,
които други въсприехъ ище отъ нача-
лото на това движение.

Отстранението на единъ отъ най
достойнитѣ ни, искрени и вѣщи въ
работитѣ съотечественици, бѣше най
сгоденъ поводъ да ги поведѣтъ къмъ
родогубивото ний намѣрение. Движе-
нието на тѣзи цариградски Българи за
г. Кръстевича бѣше за пѣманинитѣ
дѣло отъ голѣма виспренность а за
пѣманинитѣ — дѣло отъ безумно и
пѣнтко родолюбие; то дойде като грѣмъ
за да напомни че натури дѣлоко не-
пѣдѣжи не ще прѣстанѣтъ отъ да
вършатъ дѣлоко непадѣжѣ дѣла.

Тръшнати отъ несполука въ това
движение, по не **наличени** (а изгубе-
ни) да са поправатъ, нашитѣ **народни**
погѣтеници са подирѣнѣхъ чрезъ
печатѣта и **друго** да прѣдста-
вятъ дѣлата на Екзархийското тѣло за
противународни; тѣ не са посѣвнихъ
даже да вършатъ пѣлпи думи върху
чиститѣ побуждения на всички членове
отъ това тѣло пѣлпи нападатъ развидно.

Гласѣтъ на Русчущитѣ ни съотечест-
веници сѣщо тѣи бѣде отбѣлихъ...

И тѣи направлението на злото (на-
мѣрение) са сирѣ за врѣме. По нито
разумѣтъ, нито историтѣта можѣтъ да
ни убѣратъ, че злото е вѣчно, че не-
говото владѣчество е трайно. То ни
ще прѣвърне въ тѣлѣне и прахъ тѣ-
лото, въ което са е вгнѣздило и ще
са изгуби, или ще са отхвърли и сма-
же отъ живѣнитѣ сили на страдаю-
щето тѣло. Слѣдѣта страсть само не
може това да смисли, да разумѣе.

Логиката на събитията това показ-
ва, тамъ отива.

убецъ; крадохъ и убихъ. По **защо**
сѣмъ крадъ и защо сѣмъ убихъ? Го-
сиода сѣди, когато захванете да раз-
мисливате за другитѣ въпроси, имай-
те на умъ и тѣзи два въпроса.

Слѣдъ една четвъртъ часа събѣтува-
ние, двацѣсетъ души селени, които
са наричахъ **Господа сѣди**, осѣдихъ
Сиромахъ Клавдий на смъртъ.

На вѣрно са знае, че мнозина отъ
слушателитѣ едѣмъ при расправата
разуѣхъ чѣ обвинениа са казваше
Сиромахъ Клавдий и това ги дѣлоко
покрѣтило.

Прочетохъ му прѣсѣдѣта на смъртъ
и Клавдий продума само тѣзи думи:
**Е зѣбаво, но защо е крадъ този чо-
вѣкъ? И защо е убилъ?** Его на тѣзи
дѣи питанни нѣкой не отговаря. Кога-
то влѣзе въ затвора, весѣлъ и задо-
воленъ каза: — **измѣнѣхъ тридесетъ**
и шестъ работни години!

Той не рѣчи да са моли да го ст-

Гдѣ лѣжи спасението ни?

Въ нѣкой другъ вѣкъ науката не е
раждала толкозъ богати и произно-
плодове, колкото въ настоящитѣ вѣкъ,
вѣкъ на просвѣщенieto и развитieto.
Въ нѣкой другъ вѣкъ човѣчеството
не са е ползувало толкозъ отъ разво-
образнитѣ и плодове въ нравственни
и материално отношениа, колкото въ
XIX-й вѣкъ, вѣкъ за исполнително па-
прѣданне на просвѣщенiа Европа и
образованна Америка. И не е ли на-
станѣло земно блаженно царство за
тѣзи дѣи страни, които сѣмъ сѣмъ зазѣра-
вили честита бѣднина и благоденству-
ватъ въ всяко отношение. Не е ли
настанѣлъ за тѣхъ земенъ рай съ
бѣсъка на славата и сѣмъ гордостѣта
на величieto? И коя друга страна
са е отбѣлила въ областѣта на на-
уката сѣмъ своитѣ гениални и произво-
дителни мѣже, кои друга страна е при-
несла толкова услуги на науката съ
постоянитѣ си изнамирания и откри-
тия, ако не Европа и свободолюбива
Америка? И наистина тѣзи дѣи стра-
ни отъ нѣколко вѣкове сѣмъ били един-
ственнитѣ свѣтлѣници въ умствената
и нравствена сфера на човѣчеството.
Тѣ сѣмъ най много работили върху
освѣществуванего на наукитѣ и
искуствата, за това са и наслаждаватъ
праведно отъ плодовѣтъ на своитѣ тру-
дове. А ония, които сѣмъ стояли отъ
страна сѣмъ сгърнати рѣцѣ, или нѣкъ
никакъ не сѣмъ халѣли за това нѣщо, и
днесъ оше стоятъ съ сконани рѣцѣ и
са чудятъ на напрѣдѣта, който сѣмъ на-
правили наукитѣ и искусствата. Дивѣтъ
са на изпѣлѣрчиви умъ на Европе-
ица и Американеца и не смѣятъ да сѣ
отворятъ очитѣ та да видѣтъ гдѣ
стоятъ, що вършатъ и какво трѣбва
да вършатъ, за да не падѣжъ въ про-
пастѣта на нещастieto и спроманиа-
та. Не ли сѣмъ и ние отъ този родъ
хора, които са лугами оше въ мѣгла-
та омаошени отъ тѣжкия сѣмъ на
невѣжеството, което ни е покривало
цѣли вѣкове съ мрачната си завѣса?
Истина е че сега са ние пробуждами,
по исто тѣи е истина и това, че, из-
немошѣли отъ толкозъ вѣковата борба
съ невѣжеството не можемъ си свѣзо
лесно силитѣ и не можемъ скоро под-
новѣ нашата упадѣла нравственностъ.
Като е тѣи дѣ трѣбва да търсимъ спа-
сението си? На кол страна трѣбва
да обрѣнемъ погѣдѣнитѣ си за да пѣ-
бѣгнемъ нещастията, които ни гонятъ?
Гдѣ другада, ако не въ науката? Да,
науката само ще ни отвори очитѣ да
видѣмъ гдѣ стоимъ и що трѣбва да
правимъ, за да са подобримъ нрав-
ствено и материално. Тогазъ трѣбва
да я обикнемъ отъ се сърце и да
жертвуваме мило и драго за да са о-
свѣти и нашъа горизонтѣ съ благо-

жѣлитѣ и да го простѣжѣ. Една отъ
сестритѣ милосердия го убѣждаваше
да са помоли да го «простѣжѣ». За
нейна любовъ той са позволи и
смъртната му казнь са отложи за три
дни.

Добрата дѣвоика му подари една
рубля като благодарностъ за любовѣта
която ѝ направилъ. Той се паритѣ и
каза: благодарѣ!

Додѣто са очакваше отговоръ на
прошенieto му, Троискиятъ затвори-
ци сѣмъкви сѣдства му давахъ да
побѣгне, защото го обичахъ като ду-
шата си. Той не рѣчи да ги послуша.

На 8 Юни 1832 година, седемъ
мѣсеца и четри дни слѣдъ убийство-
то, дойде врѣмето за извършване на
смъртната прѣсѣда. Него дѣмъ сутри-
пѣта часа по седемъ (Европейски)
влѣзе сѣмъейския чиновникъ въ затво-
рѣтъ при Клавдий и му каза, че оше
единъ часъ има да живѣе.

ПОДЛИСТНИКЪ

СИРОМАХЪ КЛАВДИЙ.

отъ

Викторъ Хюго.

(Продължение отъ 51-й брой.)

Този човѣкъ, който не бѣше ученъ,
по нѣкой пѣтъ тѣи кротко и пристой-
но говореше, щото мнозина учени би
зѣрамили. Слѣдъ това, скромно и ви-
пѣлѣно стѣгна по стѣнка влизаше въ
раздражителната частъ на сѣдѣбата. Съ
сѣдѣнитѣ са отнасяше човѣшки.

Само единъ пѣтъ пламѣхъ гнѣвливо
като живѣ огънь. Държавия тажѣтель
въ говорѣнето си, което не щѣхъ
да опишемъ на цѣло, каза че Клавдий
подло убилъ настоятелѣтъ на работни-
лата и то безъ никаква причина, безъ
никакво насилie отъ страна на насто-
ятелѣтъ, слѣдователно, убилъ настоя-

теля безъ да му е този направилъ
нѣщо зло.

— Какво! — извика Клавдий; — ни-
гаръ не ми е далъ причина? Охъ! да!
тѣи е, право имате, азъ ви разумѣ-
вамъ. Пилѣтъ човѣкъ ма ударѣ съ ша-
маръ, а азъ го убихъ. Тогава ви ка-
звате, че сѣмъ го убилъ съ причина,
сѣмъелавате ма и ма осѣждате на за-
творѣ. Но този човѣкъ не е пѣлѣтъ,
той е при бистрина си умъ. И ето че
тири години ина вече отъ какъ ми му-
щѣца сърдцето, има вече четри годи-
ни отъ какъ ма понижѣва, има вече
четири години, отъ какъ ма сѣмъкой денъ,
сѣмъкой часъ, сѣмъкой минута като съ гу-
берка бѣде по едно непонитно мѣсто.
Имахъ дѣте за което крадохъ, — той
ма мѣжи съ това дѣте. «Оброкѣтъ»
затворнически ми не стѣгаше и единъ
приятѣль ми даваше отъ своя хлѣбъ,
— той ми отне и приятѣльтъ и хлѣба.
Азъ поискахъ приятѣльтъ си — той ми

тури по тѣжки желѣза на краката.
Азъ му казвахъ **Господине**, нему на
такѣва подлѣецъ, а той ми отговаря съ
«бре!». Азъ му казахъ че ма морѣтъ
мѣкитѣ ми — а той отговаря, че не-
може да ма тѣринъ;

Е, какво искате да направѣмъ? Азъ
го убихъ. И хубаво, азъ сѣмъ чудо-
вище, разбойникъ, убилъ сѣмъ човѣкъ
безъ причина. Ви искате да ми отрѣ-
жете главата, хайде работѣте както
ви е волята!...

Когато са свърши расправата, прѣ-
сѣдѣтелѣтъ и прѣдстави въ лѣсѣи и
«безпристрастенъ» изводъ. Изъ него
може да са разбере това: мръсия жи-
вотъ на Клавдий е истинно чудовище;
Сиромахъ Клавдий захванѣлъ да жи-
вѣе непочтено съ една жена; слѣдъ
това крадъ и убилъ човѣкъ. Спѣчко туй
е сѣмъка истина.

— Дозволете ми оше малко — от-
говорѣ Клавдий. Азъ сѣмъ крадецъ и

грас, кой е впианять и кой правъ; то най-
правый и здравый пать е да си освободить
досагащныте настоятели, отъ вепычтъ безъ
исключеніе настоятелисы дльноты, косто
и тыи самы прѣдставихъ и желать, ка-
то видять че нѣда въ тона отъ що да
си докача достойнство нѣтъ, и послѣ да си
почне като отъ ново, нъ съ поубыто рѣдо-
ноты, отъ колькото е было до сего, а да си
зачетична владиката отъ силното желаніе да
бѣтъ учителя, зашто мадница самъ и почти
китъ тыа, кокто ше одобритъ и оставитъ
а стане такова нѣшо. Нѣше желане да си
гдворы мъртъ и съгласіе по-скоро и да
е дочкаа настоящѣтъ ны допискъ, та нѣтъ
е ше пикакъ да е жилъ за написаніе то на
мы ны рѣдоше, за гдѣто не сал были на

Молнии еще сыпались вь вихри, и вихри наводило на народното ни добро да бидатъ устѣпчивы, аiko помѣжду си, да не бидатъ упорны и да не ся даватъ токо на паразитѣвъ. П-тия е че спичи туку пазиво желязѣтъ на човѣкъ пѣнаирѣбѣтъ, въ тоа е, когто пп *люди*, както го казвѣхъ и горѣ. О! съ ка- ково присеріе и пожертвование, при всяка- въ оскѣдностъ на тѣхъ годниъ, народотъ въ- рѣтно приканѣнѣтъ на комисиѣтъ, ко- о бѣше ся отримѣла да събѣрѣ вѣщъ по- оуцѣ за училищата! ами сѣга... Было какъ- ыло, нѣка ся покажемъ поне сѣга на дѣла, е желязѣтъ искрено добро.

Желательно и учителям не да бждат
и други и да показват, както то писана
нашего нтъ, примѣръ на споразумѣніе, та да
е помянати причины на такъва безразличіи.
Направихъ си четири представенія прѣвъ
вѣщаніе на отъ пѣтелогенителіи млади съ иб-
оп отъ учителятъ, итъ както сѣко нѣщо въ
вѣщаніи обстоителствата, какъвто сѣ тукъ
сѣ, тѣи и то си издѣе доста критикѣ. Намъ
е нѣщане да е жива нѣкакъ тона, ако, както
сѣко нѣщо нѣщо ся вижда на простотѣието
рѣтовію, бѣжъ сбурвалъ нѣщо; но скръбно-
о е по антипатіи и страсть кътъ личности
авизматъ тона мѣсто тѣи, конто знайтъ
дорт да цѣлѣтъ ползатъ отъ такъва прѣста-
вѣніи. Актюритѣ обаче яграхъ парядно
ромытъ си и до та рѣвъ пѣаніе. Ползата бѣше
да бждѣтъ ученици, нѣ послужа и за бѣд-

остатъкъ отъ дърва на училищата.

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ.

Испанско-турската расправа.

Известниятъ въ Румъния епизодъ съблудва да прилича вниманието на европейския свѣтъ. Лондонскій *Таймъзъ* обнародува единъ телеграмъ изъ Цариградъ. Споредъ тоякъ телеграмъ, Князь Карлъ досегашествалъ да си присвои правото да се смята като независимъ владѣтель, и предлагалъ като предпоставяюща принципъ съобщението, които

Извѣстнѣйшѣ въ Руманіи эпизодъ слѣдующій:

буше присълъ направо отъ Парижъ, а отъ маршала Серрано, и щалъ наутришене да поддръжъ правдата си, като отпрати е-милъ циркуляръ до всичкитъ сили. Не щеного думи за да са докаже неосиоността на таквато догматизация, които въ случай че са заевижи отъ Книжа Карла, щяхъ да го изпозватъ като неутриъ и въ пий елементарнитъ познания на съществуещото международно право и особено на Источното. Ето нащо са опровергати отъ истинницитъ съдържанието на речештитъ телеграмъ. Отъ друга страна, единъ по послѣдствъ изъ Мадридъ телеграмъ възбужда, че полуофициалнитъ испански печатъ, като говорилъ за тогизъ епизодъ, прилагалъ, че посланикътъ на пари Алфонсо въ Етна г. Дел-Мазо са уклонилъ отъ заделии въ наставления, и отъ туй из-

Възвѣща че испанското правителство не припо-
нава законността на посланието на тайн
сигналътъ, споредъ който начптъ тѣ са из-
пирли.

«*Девантиз Хераиде*» казва, че министритъ
на външнитѣ дѣла въ Франца г. Девантиз непра-
вилъ на Н. В. Аали паша, посланика на В.
Порта въ Парижъ, потъковаващитъ отъ испан-
ското правителство за испанско турскиитѣ е-
лизитъ. Мадридското правителство утвърди-
ва, че като неспратило на право на Князъ
Карла писмото отъ лари Алфонсо, по погрѣ-
шката са увъзникъ отъ сѣмъествуващитъ обш-
аи, и че никакъ не е направило това съ-
дѣлжение да докати кипришескиитѣ правди-
ци на Н. В. Сулейманъ. Испанското правител-
ство предлага че тѣзи потъковаващи ще са
дадатъ на В. Порта чрезъ новиятъ му въ

Посланикът посягайки Барона Конте. В. Порга, дозволена лига от тия изгнанияни, запобяда по телеграфа на Н. В. Али напаша да тие въ Мадрид и да срадува Пол А. оица за въздъзнаването му на престола. Баронъ Конте, който тожко приеахъ заповѣдъ да оиде и заеме постѣтъ си, очаква са тии ни въ Цариградъ.

СЪРБИЯ.

Послѣтъ изъ Българдъ отъ 2 Марта, казва вѣстникъ Новъ Свободенъ Печатъ, че представителъ г. Михайлъ Лазаревичъ разгразнахъ изново и до висока духоветѣ въ Сърбия. Работата е за вѣрно тайни отгрити относително до кърваната сцена на омилене. Тези отгрития са поименно първо

с един от сърбските вѣстници, а по-
късно и въ една брошура. Речениият предста-
витель, заедно съ няколкома от своите съ-
ратници, направили тѣла сухове предмѣтъ на
запитване къмъ председателя на Скупщина-
та, и туй запитване сѣвало малко слѣдъ
стварането на тѣзъ годишнитѣ ѝ заседания.
Загаданииятъ пръвъ министъръ г-нъ Чумичъ
прислѣ запитването, и отъ послѣ нѣщо са
се чу за това, докато вчера представителъ
г. Лазаревичъ пакитѣ благовременно за да по-
говори. Странно раздражение се подигнало въ
Скупщината, когато представителъ се пока-
же, а именно, че вънъ се намираше

Во печатницата на В. «Панпрѣдокъ»
у Д. Арамуана.